

De negende cirkel

De negende cirkel

W.M. Caers

Copyright

De negende cirkel

W.M. Caers

© 2019 Weyenberg

ISBN 9789463989534

NUR 334

www.wmcaers.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Aan de rand van het Rode Woud weerklonk de hamer van de wapensmid Weland. Het was nog vroeg in de ochtend, maar de smid was al hard aan het werk. Het was alsof hij de boze geesten uit de buurt van de smidse probeerde te drijven met de hitte van zijn vuur.

Zijn pleegdochter Shonah was al eerder op de dag het huis uitgegaan. De oude smid wist wel waarheen: naar het ravijn wat verderop, waar hun domein eindigde. Dat was de plaats waar ze alle dagen heenging, sinds ze de grens omheen de smidse niet meer kon verlaten.

Weland was altijd bezorgd als hij merkte dat Shonah weer vertrokken was. Hij wist wel dat de jonge vrouw er enkel naartoe ging om te kniezen. Toch maakte hij zich zorgen dat ze op een dag wel eens niet meer zou terugkomen. Shonah had zich te diep begraven in gebeurtenissen die ze niet meer ongedaan kon maken en het verontrustte hem dat ze het verleden niet los kon laten.

Terwijl hij voort hamerde dacht Weland zelf ook na. Ooit had hij een ander gezicht gezien van Shonah. Een dat stamde van voor haar vrijwillige isolement. Het was het gezicht geweest van een wildebras en waaghals, van een levensgenieter die nieuwsgierig en avontuurlijk was geweest. Ze was toen zo vrij van zorgen geweest. Soms ook zo roekeloos. Indertijd had het geleken alsof Shonah voor niks of niemand uit de weg ging.

Een van haar beruchtste avonturen had haar indertijd de spookkaros opgeleverd. Het had bewezen hoeveel lef ze had. En ook doorzettingsvermogen.

De legende van de spookkaros was niet zo bekend geweest in de uithoek waar zij woonden. Shonah had er ooit wel iets over

gehoord, net als Weland, maar geen van beiden hadden ze er veel aandacht aan besteed. Dat was pas veranderd toen een toevallige bezoeker aan de smidse de voorgeschiedenis van de karos uit de doeken deed.

Het verhaal ging dat in het westen een groot kasteel stond dat het bezit was geweest van een baron en zijn vrouw. De vrouw was een schoonheid geweest, die menig mannenhart sneller had doen slaan voordat ze met de baron was getrouwd. De baron was er voor beducht dat zijn vrouw ooit zou vallen voor de charmes van een andere man. Dus weerde hij alle mannen uit zijn kasteel met uitzondering van hun kapelaan.

Maar naarmate de tijd verstreek, bekeek de baron ook zijn kapelaan met argwaan. Hij vond dat de kapelaan te veel aandacht aan zijn vrouw besteedde en begon zich in te beelden dat hij met haar flirtte. Als de baron zijn vrouw er op aansprak, dan zei ze dat hij zich vergiste. De kapelaan was haar vertrouwenspersoon maar zeker niet meer.

De baron geloofde haar niet en geleidelijk aan sloeg zich jaloezie om naar haat. Op een dag was de baron uitgereden met zijn karos. Toen hij langs de kant van de weg zijn kapelaan zag lopen, stuurde hij de karos in zijn richting en liet hij de paarden hem vertrappelen. De kapelaan stierf aan zijn verwondingen, maar niet voordat hij een vloek over de baron uitsprak.

De baron zou na zijn dood nooit meer rust meer kennen. Elke nacht zou hij met zijn karos moeten uitrijden en elke nacht zou zijn ziel gekweld worden door spijt. Enkel tegen het ochtendgloren zou hij terug mogen keren, maar nooit zou hij de eeuwige slaap kennen. En zo gebeurde het en elke nacht opnieuw zagen de streekbewoners de karos het kasteel uitvliegen, zelfs lang nadat het kasteel was vervallen tot een ruïne.

Nieuwsgierig om de spookkaros met eigen ogen te kunnen zien, was Shonah op een nacht gaan kamperen vlakbij het kasteel. Om middernacht zag ze de spookkaros naar buiten vliegen. De baron zat jammerend op de bok terwijl de spookpaarden briesend door de lucht scheerden.

Shonah was onder de indruk geraakt van de karos en had zich afgevraagd of zij ook niet kon met de paarden zou kunnen rijden. Ze zocht dus naar een manier om de karos te overheersen.

De eerste nacht probeerde ze de karos te besprenkelen met wijwater toen het het kasteel uitvloog. Helaas leek dat weinig uit te halen, dus moest ze iets anders bedenken. Ze zocht in alle windstreken tot ze een talisman vond waarmee ze spoken kon overheersen. Toen ze de talisman probeerde te gebruiken, barstte die echter in stukken uit elkaar toen de baron er naar keek.

Ze probeerde het vervolgens met een magisch touw, een hek en een zilveren kruis, maar niks leek de karos te kunnen stoppen. Dan herinnerde ze zich weer waarom de baron was vervloekt. Ze zocht het graf op van zijn slachtoffer en vulde een zak met zand. Toen de karos de volgende keer het kasteel verliet, sprong Shonah mee op de bok en bestrooide ze de baron met het zand. De geest loste in het niks op en Shonah kon de teugels grijpen.

Om de paarden van de karos onder controle te krijgen, had Shonah alle kracht moeten gebruiken die ze in zich had. De paarden waren even woest als het vuur dat van hen afsloeg en snokten en rukten aan de teugels. Het was maar met de grootste moeite dat Shonah er in slaagde om de paarden onder controle te krijgen en er mee naar de smidse te rijden.

Later kreeg ze van een heks in het Rode Woud een magisch fluitje waarmee ze de spookpaarden kon aansturen. Dat hulpmiddel was geen overbodige luxe want na die eerste rit was

Shonah geradbraakt geweest. Eigenlijk heette het een wonder dat ze toen haar nek niet had gebroken.

Daarna had de spookkaros haar onvoorwaardelijk gehoorzaamd. Shonah ontdekte al snel dat de paarden niet alleen konden vliegen, maar ook dat ze grote afstanden in een mum van tijd konden afleggen. Het duurde dan ook niet lang voor mensen beroep op haar kwamen doen als ze snel ergens naartoe moesten.

Lange tijd had Shonah de spookkaros als postkoets gebruikt en er haar brood mee verdiend. Ze had de hele wereld rondgereisd en had menig avontuur beleefd. Wellicht zou ze nog altijd mensen hebben rondgereden met haar spookkaros, als het noodlot op een keer niet had toegeslagen en de wereld niet was vergaan.

Wat er toen was gebeurd, daar wilde Weland niet meer aan denken. Als hij er te veel bij stilstond, kon het immers wel eens zijn dat hij zelf gek werd. Naderhand had hij zich nog meer dan tevoren op zijn werk gegooid en weigerde hij om over het verleden te spreken. Hij verliet de smidse nooit meer en als iemand hem bezocht om een wapen te kopen, dan was hij altijd kortaf en nors.

Terwijl Weland verder aan het hameren was, voelde hij plots een huivering over zijn rug gaan. Hij keek op en zag dat er een figuur aan de einder was verschenen. Weland staarde een ogenblik naar de naderende man en legde dan voorzichtig zijn hamer neer.

De smidse kreeg tegenwoordig wel meer bezoekers en dat had alles te maken met de wapens die in de smidse werden verkocht. Het gerucht ging namelijk de ronde dat er in het Hoge Noorden verschrikkelijke monsters woonden die de Wilde Hordes werden genoemd. Men vertelde dat één zo'n monster met gemak honderd mensen kon doden. De enige reden waarom de wereld nog niet onder de voet was gelopen door de Wilde Hordes, was omdat er

zich in het Hoge Noorden een onzichtbare muur bevond waar de monsters niet door konden geraken.

In het verleden was iedereen altijd veilig geweest voor de Wilde Hordes, maar er werd gezegd dat de onzichtbare barrière langzamerhand aan het verdwijnen was. Daardoor ontsnapten af en toe enkele van de monsters en werd er dood en verderf gezaaid. Bovendien vreesden Wijzen er voor dat de barrière alleen maar meer zou afbrokkelen en dat de wereld dan volledig zou worden overspoeld door de Wilde Hordes.

Daarom kwamen er tegenwoordig ook zoveel mensen naar de smidse. Weland had de reputatie dat hij onbreekbare wapens kon maken en de mensen hoopten dat zijn wapens hen tegen de Wilde Hordes konden beschermen. Weland had niettemin een voorgevoel dat de man die nu naar de smidse aan het lopen was, niet om dezelfde reden naar hier kwam.

De figuur in de verte was intussen dichterbij gekomen. De smid kon niet zeggen waarom, maar hij wist onmiddellijk dat het een tovenaars was. Hij dacht dat het wel eens te wijten kon zijn aan de manier waarop de man liep. Dat was iets trager en arroganter dan gewone mensen. Tovenaars hadden altijd de neiging te schrijden in plaats van te stappen...

Hoewel Weland wist dat hij op zijn hoede moest zijn, was hij niet bang. Er lag een bescherming rond de smidse die er voor zorgde dat de tovenaars niemand zou kunnen kwetsen. De smid hoopte alleen dat de tovenaars niet te lang zou blijven en voor andere zaken kwam dan voor Shonah.

Weland werd meer en meer ongerust. Wat zou er gebeuren als de tovenaars Shonah zag, of omgekeerd? Aangezien Shonah bij het ravijn was, was de kans klein dat ze de tovenaars zou opmerken.

Toch kon het altijd gebeuren dat Shonah vroeger naar huis zou komen. En wat dan?

De tovenaar was intussen de smidse binnengekomen. Hij droeg een zwarte tovenaarschoed en een lang gewaad waarop allerlei kunstige afbeeldingen stonden. Net als alle tovenaars had hij iets archaïsch in zijn houding. Hoewel hij bijna een hoofd kleiner was dan de smid keek hij toch neerbuigend naar Weland. Weland trok het zich niet aan. Hij wist dat het een eigenschap was van alle tovenaars dat ze zich beter achtten dan gewone mensen.

“U bent Weland de smid?” vroeg de tovenaar streng. Weland grijnsde breed en hief zijn hamer op als om te zeggen dat dat wel duidelijk was. De tovenaar negeerde de spottende grijns en zei: “Ik geloof dat u een dochter hebt, Shonah. Is het niet?” Weland stopte met grijnzen en keek de tovenaar wantrouwig aan. Natuurlijk wisten de tovenaars dat hij een dochter had...

“Ik heb gehoord dat zij paarden heeft... bijzondere paarden die duizenden mijlen ver kunnen reizen in een enkele nacht. Ik zou ze graag willen kopen.” Weland aarzelde even. Waarom waren de tovenaars plotseling geïnteresseerd in de spookkaros? “Ik heb geen dochter,” zei Weland stroef. “En die paarden zijn van mij. Bovendien staan ze niet te koop.” De tovenaar liet zich nog niet zo vlug afschepen en zei tegen de smid: “U hebt mijn prijs nog geneens gehoord. Hoe weet u dan of u niet geïnteresseerd bent?” Weland antwoordde: “Dat heb ik niet nodig om te weten of ik geïnteresseerd ben.” En hij werkte verder.

De tovenaar was beledigd. Geen enkele mens had hem ooit afgescheept en zeker geen ordinaire smid. Terwijl Weland verder hamerde, sprak de tovenaar een spreuk uit en het volgende moment verstijfde de smid. “En nu zult u luisteren,” zei de

tovenaar streng terwijl Welands hamer ergens halverwege boven het aambeeld bleef zweven.

Op dat moment klonk het: “Laat hem los of ik schiet.” De tovenaars keek om en zag verrast een roodharige jonge vrouw die een kruisboog op hem had gericht. Waar noch Weland noch de tovenaars rekening mee hadden gehouden, was dat Shonah wel degelijk thuis was geweest. Alsof ze had voorvoeld dat er vandaag iets ging gebeuren, was het meisje niet naar het ravijn getrokken, maar was ze in de smidse gebleven. Ze had haar kruisboog klaargezet en toen ze had gevoeld dat de tovenaars er aan kwam, had ze zich vlak achter de smidse verschuild.

De tovenaars was normaal gezien niet bang van een kruisboog. De magie die omheen de smidse lag, kon er echter voor zorgen dat hij getroffen zou worden door zijn eigen spreuk als hij haar durfde aan te vallen. Met tegenzin hield hij zich dan ook in. De tovenaars sprak een toverwoord uit en de smid kon terug bewegen.

“Dus dit is de dochter die u niet had,” snoof de tovenaars tegen de smid. “Ik ben zijn dochter niet,” baste Shonah, “ik ben zijn aangenomen dochter. Klein verschil.” De tovenaars lachte schamper en negeerde de kruisboog. Shonah wist dat de tovenaars haar dan wel niet kon treffen, maar hij kon nog altijd haar vader betoveren.

“Ik zou graag willen,” zei de tovenaars, “dat we een normaal gesprek met elkaar konden voeren.” En hij maakte een teken naar haar kruisboog. Shonah liet de kruisboog zakken, maar loslaten deed ze hem niet. Daarvoor vertrouwde ze de tovenaars niet genoeg.

“Kunnen we het dan nu even hebben over uw paarden?” vroeg de tovenaars. “U hebt Weland gehoord,” zei Shonah, “de paarden zijn niet te koop.” “En te huur?” vroeg de tovenaars, “ik hoorde dat u ook wel eens passagiers vervoerde.” “Dat was vroeger,” zei Shonah, “daar ben ik nu mee gestopt.” “En u kunt voor een keer geen

uitzondering maken?” vroeg de tovenaar. “Nee,” zei Shonah, “want ik heb een sterke bijrijder nodig die me helpt om de paarden te mennen. Zonder een tweede menner zijn de paarden niet te besturen.” Dat was niet helemaal waar. Shonah kon ze met wat moeite wel mennen, maar het was moeilijk om het alleen te doen. Bovendien herinnerde het er haar aan waarom ze niet langer met de karos wou rijden.

“Daar valt wel een mouw aan te passen,” zei de tovenaar. “Als u wilt bezorg ik u een bijrijder die u kan helpen met het mennen. Daarbovenop krijgt u dan natuurlijk nog een flinke vergoeding voor het vervoer zelf.” “Niet goed genoeg,” zei Shonah, “als ik u zou vervoeren dan is dat maar in ruil voor één ding.

Ik had al een bijrijder voor jullie kwamen en die hebben jullie van me afgenomen. Bovendien ben ik nog niet vergeten dat jullie ons altijd hebben vervolgd. Het wordt dus tijd om me terug te betalen. Geef me mijn bijrijder terug en misschien help ik jullie dan aan vervoer.”

De tovenaar keek verstomd naar het meisje en je zag dat zijn gemoed zwalpte tussen ergernis, ontzetting en kwaadheid. Hij wist niettemin evengoed als Shonah dat ze hem klem had zitten. Shonah zou nooit doen wat hij wou en hij had geen enkele manier om haar te dwingen. De enige mogelijkheid om toch tot een akkoord te komen, was om in te stemmen met haar voorstel.

“Dat kan ik niet doen,” zei de tovenaar bitsig en Shonah haalde de schouders op. “Praat dan met je meester. Ik weet dat er manieren zijn waarop jullie met je Hoofdtovenaar kunnen spreken, zelfs al is hij niet in de buurt. Bedenk één ding: zonder bijrijder kan ik de karos toch niet mennen, dus als jullie willen dat ik jou vervoer, dan moeten jullie mijn bijrijder wel teruggeven.”

Shonah en de smid zagen de tovenaars grondig twijfelen. Dan draaide hij zich furieus om en liep hij de smidse uit. “Wat gaat hij doen?” vroeg Weland zachtjes aan zijn dochter. Shonah keek door de deur naar buiten en zag dat de tovenaars een tekening maakte op de grond. “Hij gaat met de Toveraarsstad spreken... Hij gaat vragen wat hij moet doen.”

Weland haalde diep adem. Als dat waar was... Hij keek naar zijn dochter en begreep bijna niet hoe ze er zo kalm onder kon blijven. “Denk je dat ze er mee akkoord gaan?” Shonah haalde de schouders op. “Het hangt er van af hoe belangrijk dit voor hen is. Maar dat moet wel, want anders waren ze niet gekomen. Niemand vraagt een gunst aan zijn vijand, tenzij het echt moet.” Bovendien hadden de tovenaars hun eigen vervoermiddelen. Als ze dan toch beroep op haar karos kwamen doen, dan kon dat alleen maar zijn omdat ze heel erg gehaast waren.

Het duurde een hele tijd vooraleer de tovenaars terug de smidse in kwamen. Ze zagen onmiddellijk dat hij slechtgehumeurd was, maar Shonah liet zich nog niet zo snel uit het veld slagen. “Dit is wat wij voorstellen,” zei de tovenaars, “je zult me vervoeren naar de Verloren Stad. Wij zorgen voor een tijdelijke rijder. Vervolgens moet je naar de Toveraarsstad gaan en krijg je je rijder terug. Daarna is onze schuld vereffend en zullen we je terug vervolgen zoals we altijd hebben gedaan. Wees wel gewaarschuwd: ons pact eindigt op het moment dat jij je niet meer aan je woord houdt.”

Dat zou Shonah wel worst wezen. “Akkoord,” zei ze, “maar doe er dan wel een tovenaars eed op.” Een tovenaars eed was het enige waardoor je er zeker van kon zijn dat een tovenaars zich aan zijn belofte hield. Als een tovenaars zijn belofte verbrak, dan gebeurden er gruwelijke dingen met hem en zijn soort. Toveraars deden dan ook niet graag zo’n eed en het beviel de tovenaars hoegenaamd niet

dat Shonah het van hem vroeg. Toch leek hij te beseffen dat hij geen andere keuze had. Hij fluisterde de magische woorden en het pact was verzegeld.

“Goed,” zei Shonah toen hij klaar was, “dus je wilt naar de Verloren Stad? Ik ben er nog nooit geweest, maar ik heb gehoord dat er niet velen zijn die er van terugkeren. Mag ik vragen waarom we er heen gaan?” “Dat mag je uiteraard niet,” zei de tovenaarsnuiwend en hij keerde haar zijn rug toe.

Aangezien Shonahs spookpaarden enkel 's nachts vlogen moesten ze wachten tot het donker werd vooraleer ze konden vertrekken. Terwijl Shonah zich voorbereidde op hun tocht, kwam de tovenaarsnuiwend met de bijrijder die hij haar beloofd had. Shonah had gehoopt dat de tovenaarsnuiwend een beroep zou doen op een man uit een naburig dorp of een dienaar uit de Tovenaarsstad. Toen de tovenaarsnuiwend echter terug bij de smidse verscheen, bleek hij een golem bij zich te hebben. Shonah bekeek het kleimonster met een scheef oog, maar de tovenaarsnuiwend duldde geen tegenspraak. De golem moest en zou meegaan, zelfs al maakte Shonah bezwaar.

Toen het eindelijk donker was geworden, nam Shonah het toverfluitje van onder haar kleren en floot ze een deuntje dat nog het meeste deed denken aan de wijsjes van het verborgen volk. Even gebeurde er niks. Dan begon de lucht boven het woud te overtrekken alsof het ging onwederen. Waar de manen even tevoren nog hadden geschieden, werd het nu pikzwart. Toen begon er iets te bewegen in de lucht. De wolken kolkten en een krater ontstond. En uit die krater verscheen toen de spookkaros: vier paarden, zwart als de nacht, die brandden als het vuur van de hel. Overal sloegen de vlammen af: van hun manen, van hun rug, van hun benen. Hun ogen gloeiden als zwarte kool en ze krijsten als demonen.

Het vierspan trok een log karos dat wel in brand leek te staan. De aanblik van de spookkaros deed pijn aan de ogen, maar dat stoorde Shonah niet. Ze kende deze paarden al zo lang dat ze haar niet meer bang maakten.

De karos maakte een wijde bocht en begon aan een steile afdaling. Het kwam met een slag tegen de grond en schroeiende de grond waar de hoeven en de wielen het gras raakten. Als een denderende kolos kwamen ze op Shonah en de smid af en op het moment dat de paarden hen leken te rammen, kwam de karos met een ruk tot stilstand. De paarden hinnikten en klauwden met hun hoeven in de grond ter begroeting.

“Denk je dat ze je nog altijd gehoorzaam zijn?” vroeg de smid ongerust. “Maak je geen zorgen,” zei Shonah, “ze zijn zo lief als een jonge pup... Ik vraag me alleen af wat ons te wachten staat in de Verloren Stad. Ik heb verhalen gehoord over die stad die je het haar ten berge doen rijzen.” “Wat voor verhalen?” vroeg Weland. Shonah haalde de schouders op. “Ze zeggen dat de Verloren Stad al decennia lang niet meer wordt bewoond en dat er iets huist dat alle bezoekers met huid en haar opvreet. Maar niemand heeft me ooit kunnen vertellen wat...”

Ik vraag me af wat de tovenaer er wil doen. Het moet belangrijk zijn want anders was hij niet akkoord gegaan met mijn voorstel...”

Toen was het moment van afscheid gekomen. Weland nam zijn dochter in zijn grote sterke armen en kneep haar bijna fijn. “Wees voorzichtig,” zei hij en: “Kom in één stuk terug,” en: “Ik zal hier op je wachten.” Shonah glimlachte haar pleegvader warm toe. Weland wierp een ongeruste blik op de tovenaer. “Gebruik geen magie in zijn buurt,” fluisterde hij, “ze weten het tenslotte niet zeker dat je kan toveren.” Shonah knikte.

Daarop laadde Shonah de karos in en ging ze op de bok zitten. “Wees niet bang,” zei Shonah tegen de tovenaar, “de vlammen zullen je niks doen zolang je de passagier van de karos bent. Hou je alleen goed vast of je valt er uit.” De tovenaar leek niet erg gerustgesteld.

Daarna gebodde de tovenaar de golem om naast Shonah op de bok te gaan zitten. De kar schokte wat en de paarden bewogen onrustig, maar de golem geraakte er wel op. Shonah stak de teugels in zijn handen en gaf dan een sein op het fluitje. Even kreunde en schokte de karos en toen kwam ze in beweging. De paarden begonnen naar de weg te stappen en langzamerhand veranderde hun stap in een draf.

De tovenaar greep geschrokken zijn hoed vast toen de karos stevig begon te schudden. Even had hij het gevoel dat hij uit de karos zou worden geworpen en te pletter zou slaan op de grond. Toen kwam er een grote schok alsof ze over een enorme bult reden. De karos schoot omhoog en de tovenaar verwachtte elk moment met een slag terug tegen de grond te komen. Maar de slag kwam niet en toen de tovenaar zijn ogen weer opendeed, zag hij dat ze niet meer over de weg reden, maar in de lucht.

Snel won de karos hoogte. Shonah keek nog even naar beneden naar het kleine stipje dat haar pleegvader was en float dan opnieuw naar de paarden. De karos scheerde over de boomtoppen naar hun bestemming toe.

Hoofdstuk 2

De Verloren Stad was het verste dat Shonah ooit was geweest. Het heette dus geen wonder dat ze er drie nachten over deden om de plek te bereiken. Tegen het einde van elke nacht zette Shonah de karos neer en sloeg ze kamp op om te kunnen slapen en eten.

Hoe dichterbij de Verloren Stad kwamen, hoe onbehaaglijker Shonah zich voelde. Dat gevoel werd nog sterker toen ze op een gegeven moment een open vlakte overstaken waarop niks anders dan open tomben te zien waren. Gelukkig vlogen ze te snel om te kunnen zien wat er zich in bevond.

Uiteindelijk doemde de Verloren Stad op in hun gezichtsveld. Het was echter niet de stad die ze als eerste zag, maar wel de grote berg waartegen de stad was gebouwd. Het was de vreemdste berg die Shonah ooit had gezien. Hij was kaal en spits terwijl het landschap er omheen volledig vlak was, bijna alsof het landschap er eerst was geweest en de berg er dan op was gezet.

Toen ze daalden zag ze dat de stad gebouwd was in de schaduw van de berg. Vanuit de verte leek het een kluwen van witte gebouwen die vredig tegen de berg aanleunden. Omheen de stad lag een open vlakte van zand, gevolgd door een ring van bomen en tenslotte iets dat op een rode rivier leek.

Op dat ogenblik begon het ochtend te worden dus moest Shonah wel landden. Ze reed nog zo ver mogelijk door als ze kon en zette de karos dan neer naast iets dat een poort leek te zijn. Terwijl de karos langzaam vervaagde in het daglicht, begon ze hun bagage uit te laden en toen de karos volledig was verdwenen stonden alleen zij, de golem en de tovenaars vlak voor de oude vervallen poort.

Shonah hield niet erg van het zicht van die poort. Ze bestond uit twee grote beelden van mannen met een stierenkop die elk een kromzwaard droegen. De beelden zagen er gruwelijk levendig uit, zelfs al was het overduidelijk dat ze uit marmer waren gehouwen. Het was alsof hun ronde ogen haar aan het gadeslaan waren, wachtend tot ze hen zou passeren.

De tovenaars leek niks op te merken van de dreigende sfeer die om hen heen hing en liep opgewonden naar de poort. Shonah wou hem waarschuwen dat hij niet zomaar de poort mocht passeren, maar het was al te laat. Nog voor ze iets had kunnen zeggen, stapte de tovenaars al door de poort.

Even verwachtte Shonah dat de beelden hun zwaarden zouden opheffen en de tovenaars in stukken zouden hakken. De beelden bleven gelukkig onbeweeglijk staan en ook de golem kon zonder problemen de poort passeren. Shonah besloot dat zij het risico dan ook maar moest nemen en volgde hen. Ze ging de poort door en bleef bij de tovenaars staan die even verderop naar de grond aan het staren was.

“Dit is de juiste plaats,” mompelde de tovenaars tegen zichzelf. Shonah zag hem naar een mozaïek kijken van negen cirkels, maar ze kon er verder niks van maken. “Wat betekent het?” vroeg ze, maar de tovenaars haalde slechts zijn schouders op ten teken dat het haar zaken niet waren.

Achter de poort lag een weg die geplaveid was met een gelig soort marmer. De tovenaars verzekerde Shonah dat ze nooit moest proberen naast het pad te lopen. Anders zou ze getroffen kunnen worden door bezweringen die dienden om de stad te beschermen.

Al snel kwamen ze aan bij de rivier die Shonah eerder vanuit de lucht had opgemerkt. Het water was rood als bloed en stroomde dik in zijn bedding. Toen ze er iets over opmerkte, zei de tovenaars

dat ze alleen maar het zand in de rivier zag. Hij zei dat het wellicht had geregend waardoor het rode zand zich met het water had gemengd. Shonah geloofde er niks van.

Voorbij de brug liepen ze langs het skelet van een paard. Tenminste, Shonah dacht dat het een paard was, maar toen ze het skelet passeerden zag ze dat enkel het onderste gedeelte van een dier was. Het bovenste deel leek wel dat van een man te zijn.

Na de brug liepen ze een woud in. Het was een donker woud waar het ruisen van de wind leek op het gejammer van de doden. Als Shonah de rivier al beangstigend vond, dan was het bos tien keer erger. Geen enkele boom leek een rechte stam te hebben en de takken waren verwrongen als de handen van oude mensen. Bovendien leek er iets in de knoestige takken te wonen dat noch dierlijk noch menselijk was.

“Wat is dat?” fluisterde Shonah met een ongeruste blik om hen heen, maar de tovenaar wuifde slechts met zijn hand. “Niks om je druk over te maken,” zei hij, “toch niet zolang je nog leeft... Daarna wordt het een andere kwestie.”

Na het vreemde bos was de zandvlakte voor de stad een verademing. Hier kon Shonah tenminste om zich heen kijken zonder te vrezen voor het ergste. Nochtans speelde het zand ook met haar verbeelding. Ondanks de redelijke temperatuur op het pad, leek het alsof het zand in brand stond. En in het zinderen van de lucht leken er zich soms gestalten te bewegen, menselijke gestalten. Shonah besloot er haar gids maar niet naar te vragen.

Tenslotte bereikten ze de eigenlijke stad. Het pad werd ruimer en veranderde in een brede weg geplaveid met wit marmer. Ook de paleizen die aan beide kanten hoog boven hun hoofden torenden, bestonden uit hetzelfde marmer waardoor de stad er onwezenlijk wit uitzag. Nergens was er een levend wezen te zien. Gezien de

staat van de meeste gebouwen, zag het er ook niet naar uit dat hier nog iemand was geweest tijdens de laatste eeuw.

Ondanks de pracht en praal van de marmeren paleizen ademde de stad iets naargeestig uit. Eerst kon Shonah er niet de vinger op leggen, maar dan viel het haar ineens op hoe stil het om hen heen was. Buiten de wind die af en toe wat stof deed opwaaien, was er zelfs geen vogeltje dat even kwetterde. Vreemd nochtans, voor een verlaten stad die een paradijs moest zijn voor kleine zwerfdieren.

Na een paar uur lopen, kwamen ze terecht aan het einde van de weg. Die liep dood op wat een kerkhof bleek te zijn met daarachter de berg. “We zijn er voorbij gelopen,” zei de tovenaar. “Waar juist voorbij gelopen?” vroeg Shonah. “De bibliotheek natuurlijk,” antwoordde de tovenaar. Daar werd Shonah niks wijzer van. “Waar zoeken we dan naar?” “Als we zoeken naar een bibliotheek, dan veronderstel ik een boek,” sneerde de tovenaar. Daarop draaide hij zich om en liep weer terug de stad in.

Shonah wierp nog een blik achter zich naar het kerkhof. Ze dacht even dat ze iets zag bewegen onder een zerk, maar toen ze beter keek, leek het alleen een speling van haar verbeelding te zijn. Ze keerde zich terug om en volgde de tovenaar.

Het duurde nog enkele uren eer ze de bibliotheek vonden die de tovenaar zocht. Telkens moesten ze de trappen van de paleizen beklimmen en de golem vragen om de deuren te openen. Telkens bleek het een maat voor niks te zijn want zodra ze binnen stonden, bleken ze toch in het verkeerde paleis te zijn.

Overal zag Shonah grote ruimtes met vreemde objecten, gaande van draken in glazen bokalen tot hallucinante voorstellingen van hemellichamen, maar niets dat leek op een bibliotheek. Shonah was er al bijna van overtuigd dat ze die nooit zouden vinden, toen

ze eindelijk een paleis binnenkwamen waar ze niks anders zagen dan hoge rijen boekenkasten.

Shonah vroeg zich af hoe de tovenaar daar ooit zijn boek tussen kon vinden, maar dat was blijkbaar buiten zijn magische krachten gerekend. De tovenaar stak zijn hand omhoog en sprak een toverspreuk uit. Even ging er een trilling door de bibliotheek alsof de boeken hun oren spitsten en toen zag Shonah een beweging in de lucht. Het boek kwam van grote hoogte naar hen toe zweven en vloog recht in de hand van de tovenaar. “Zo,” zei de tovenaar zelfingenomen en hij liep weg van Shonah om een plaats te zoeken waar hij kon zitten.

Ze vonden een tafel in het midden van de zaal. Shonah staarde met grote ogen naar de tafel omdat er een geraamte vol spinnenwebben aan zat. Blijkbaar stoorde de tovenaar zich daar niet aan. Hij veegde de tafel af en ging, zonder op te kijken naar het geraamte, aan de andere kant van de tafel zitten.

Hij sloeg het gevonden boek open en een walm van stof vloog op. Shonah stond er wat verloren bij. De tovenaar negeerde haar en het leek niet alsof hij iets van haar verwachtte. Shonah besloot dan maar op verkenning te gaan. De tovenaar zou haar toch niet missen en bij de golem was hij veilig.

Ze liep tussen de rijen boekenrekken door en ontdekte dat er veel meer boeken aanwezig waren dan ze ooit voor mogelijk had gehouden. Ze vroeg zich af welk volk hier ooit had gewoond en hoe het kon dat zo'n gesofisticeerde beschaving ten onder was gegaan. Nergens in de stad had ze een aanwijzing gevonden.

Ze sloeg een nieuwe gang in en zag toen plots twee geraamten liggen. Eén geraamte was nog tot daar toe geweest, maar dat bracht het totaal al op drie. Er was hier iets gebeurd in de bibliotheek en Shonah wilde weten wat. Ze bekeek de geraamten, maar kon er

weinig uit afleiden. Er stonden kleine krassen op de beenderen, maar die waren waarschijnlijk afkomstig van ratten.

Ze keek even in de ronde om zich er van te verzekeren dat de tovenaar haar niet achterna was gekomen en greep dan naar de buidel aan haar heup. Ze strooide voorzichtig een handje vol poeder om de geraamten heen. Ze mompelde een toverwoord en wachtte een seconde af.

Het hoofd van het ene geraamte schoot omhoog en klappertandde: “Ze komen.” Shonah schrok van de felle reactie. Een levensspreuk werkte normaal gezien maar oppervlakkig en het duurde een tijdje eer ze in werking kwam. “Ze komen,” zei nu ook het andere geraamte en beide hieven hun arm omhoog. Shonah volgde hun vinger en zag dat ze naar een holte in het dak wezen. Ze zag dat het donkerder begon te worden en dan keek ze terug naar de geraamtes. “Vlucht, vlucht nu het nog kan.” Shonah wou vragen waarvoor, maar op dat moment was de spreuk uitgewerkt. De geraamtes vielen uit elkaar en de verschillende botten rolden over de grond weg.

Shonah deed een pas achteruit. Doordat de spreuk veel sneller dan anders was uitgewerkt, wist ze nog altijd evenveel als bij het begin. Bovendien had het geen zin de spreuk een tweede keer uit te proberen, want je kon ze maar een keer gebruiken. Wat moest ze dan doen? Overduidelijk liepen ze gevaar. En blijkbaar had het te maken met de aankomende duisternis.

Shonah liet de geraamtes voor wat ze waren en holde terug naar waar ze de tovenaar achter had gelaten. “Er is hier iets,” zei Shonah nog voor ze goed en wel naast hem stond. “Iets in de bibliotheek dat mensen kan doden.” De tovenaar was nog steeds druk aan het lezen en hoorde haar nauwelijks. “Ja ja, dat kan wachten denk ik.” Daar had Shonah een ander idee over. “Luister,” zei ze gehaast, “er

ligt hier meer dan één skelet. Vraag je je niet af waar die allemaal vandaan komen? Bovendien is hier iets dat magie versterkt.”

De tovenaar keek haar even verveeld aan en zei: “Natuurlijk is er iets van magie. Dit is tenslotte het hart van de cirkels. Het zou me verwonderen als er dan geen magie was. Maar laat me nu lezen.” “Nee,” zei Shonah en ze rukte het boek van de tafel weg. “Eerst onderzoeken we wat hier aan de hand is! Ik ben nog nooit in een stad geweest die zo stil is. Daarnet op het kerkhof dacht ik dat er iets bewoog onder de grafstenen. En ik voel, *voel* gewoon dat er hier iets op de loer ligt in de stad.”

“Wees toch niet zo opgewonden,” zei de tovenaar terwijl hij geprikkeld opstond. “Deze stad is gewoon al lang geleden verlaten. Het is enkel je verbeelding die je parten speelt.” Hij probeerde het boek terug uit Shonahs handen te nemen, maar Shonah hield het buiten zijn bereik. “Nee,” zei ze, “we nemen het boek en bekijken het ergens anders. Straks is het donker en dan wil ik terug aan de poort zijn.” “Dat kan niet,” zei de tovenaar kalm. “Het boek is slechts een aanwijzing. We hebben geen tijd om eerst rustig terug te gaan en het boek te bestuderen. Ik moet het boek hier lezen en de sleutel zo snel mogelijk vinden...”

Shonah reageerde geïrriteerd. “Wat het ook is dat je zoekt, dood zal je er weinig aan hebben.” De tovenaar leek te aarzelen maar zei dan: “Nee. Als jij wilt, dan mag je teruggaan. De golem en ik blijven hier.” Shonah voelde een flits van frustratie, maar dan legde ze er zich bij neer dat ze de tovenaar niet kon overhalen. “Al goed, we blijven hier. Maar ik zoek wel een plaats of een ruimte waar we afgesloten kunnen zitten. Zet de golem op post en ik kom je halen als ik iets gevonden heb.”

Ze liep weg, de kruisboog in de hand, op zoek naar een veilige plaats. Ze had tijdens haar wandeling doorheen de bibliotheek

daarnet een aantal deuren gezien. Als ze geluk had, lagen er afgesloten ruimtes achter die ze indien nodig konden barricaderen.

Toen ze de eerste deur opendeed, merkte ze al snel dat ze er niet veel aan zou hebben. Het hout was vermolmd en de kamer die erachter lag, rook te muf om er lang in te kunnen blijven staan. Toen ze de fakkel aan de deur met een spreuk aanstak en het licht in de kamer liet schijnen, zag ze tot haar ontzetting dat de kamer tot het plafond toe was volgestapeld met skeletten. Ze liep terug de kamer uit en vroeg zich af hoeveel meer stoffelijke overschotten ze nog zou vinden.

Toen ze op zoek ging naar een andere deur, hoorde ze voor het eerst het geluid: een zacht gesis dat van tussen de boekenrekken kwam. Ze ging voorzichtig tussen de rekken staan en spiedde haar omgeving af. Nergens zag ze een beweging en hoorde ze ook maar iets. Misschien speelde haar verbeelding haar parten. Op het kerkhof aan de voet van de berg had ze immers ook gedacht dat ze iets had gezien.

Shonah verwijderde zich weer van de boekenrekken en ging terug op zoek naar een deur. Die vond ze al snel, aan dezelfde kant van het gebouw waar ze de eerste deur had gevonden. Dit keer lag er geen kamer achter de deur, maar een lange gang.

Een ogenblik twijfelde Shonah tussen erin gaan of buiten blijven, maar uiteindelijk won haar nieuwsgierigheid het van haar voorzichtigheid en liep ze met de fakkel in de hand de gang in.

Hoewel het er donker was, had Shonah de fakkel niet echt nodig. Aan de wanden hingen stenen die een zwak licht afschenen. Sterstenen, wist Shonah, een soort edelsteen die licht afgaf in het donker. Ze waren vrij kostbaar en het verwonderde Shonah dan ook dat er hier zoveel hingen. In ieder geval hingen de stenen er wel al lang, want anders was hun licht sterker geweest. Alleen als ze

regelmatig met licht werden gevoed, bleven de stenen goed schijnen.

Ze kon niet zien hoe ver de gang doorliep maar ze besloot dat hij voldeed. Ze liet de deur openstaan en ging terug naar de tovenaars. Haar voetstappen weerklonken hard in de leegte. Hoeveel tijd had ze nog? De zon begon te dalen en het licht nam af. Sterker dan tevoren had ze het gevoel dat ze beloerd werd.

Plots bleef ze staan en luisterde ze ingespannen. Er was hier iets. Ze wist het nu zeker. Ze richtte haar kruisboog naar de boekenrekken en tuurde in het donker. Niks bewoog en Shonah veranderde voorzichtig de greep op haar kruisboog. Zou ze het wagen om tussen de rekken te gaan kijken? Als ze het tegen iets op moest nemen, wist ze liever wat. Nee, dacht ze dan. Liever het veilige voor het onveilige nemen en de tovenaars zoeken. Als er iets was in de bibliotheek dat het op hen gemunt had, konden ze maar best bij elkaar blijven.

Ze liet haar kruisboog weer zakken en zette het op een lopen. Ze moest verder lopen dan ze zich herinnerde en was maar wat blij toen ze eindelijk de tafel bereikte waar de tovenaars aan zat. Opgelucht merkte ze dat hij veilig was, maar dat gevoel verdween onmiddellijk toen ze zag dat de tovenaars niet naar zijn boek aan het kijken was, maar stijfgespannen naar de boekenrekken.

Shonah volgde zijn blik en toen zag ze het. Hoog op de rekken, bijna tegen het plafond aan, hing een gevleugeld wezen met een leerachtige huid. Het hing gehurkt aan het staal en staarde hen met rode, gloeiende ogen aan, zoals een spin haar prooi kan aanstaren. Shonah wilde haar kruisboog richten, maar wist dat de afstand te groot was.

“Heb je ooit al eens zoiets gezien?” vroeg de tovenaars fluisterend. “Iets gelijkaardigs,” zei Shonah, “als het dezelfde soort

is, dan zijn er nog een pak meer van... Waar ik vandaan kom worden ze Ghouls genoemd.” “Zijn ze gevaarlijk?” vroeg de tovenaar. Shonah aarzelde. Gevaarlijk was wel het minste dat je van de wezens kon zeggen, dodelijk was misschien een betere benaming. Bovendien waren ze ongevoelig voor de meeste soorten magie.

“We moeten hier weg,” zei Shonah nuchter. “Heb je een schuilplaats gevonden?” “Nee,” zei Shonah en dan dacht ze aan de gang. Ze konden eventueel de golem achterlaten om mogelijke achtervolgers tegen te houden. “Maar misschien wel een vluchtweg... We zullen dan wel voorzichtig moeten zijn. Doe niks dat de aandacht van de Ghouls kan trekken. Geen bruske bewegingen, geen uitvallen,... Ze reageren op beweging.”

De tovenaar stond langzaam op en nam zijn boek vast. “Volg mij,” zei Shonah dan. Ze begonnen behoedzaam weg te lopen van de tafel. De Ghoul volgde hen nieuwsgierig met zijn blik, maar ging hen niet achterna. “Niet omkijken,” siste Shonah toen ze uit zijn gezichtsveld waren en de tovenaar keek met een ruk terug voor zich uit.

Terwijl ze verder stapten hoopte Shonah dat ze daarnet, door te lopen, niet nog meer Ghouls had aangetrokken. Ze wist uit ervaring dat Ghouls zich snel konden voortbewegen en hen in een mum van tijd zouden inhalen als het op een achtervolging aankwam. Bovendien had deze soort vleugels, wat Shonah nog nooit eerder had gezien. Het enige waar Ghouls bang van waren was zonlicht, maar het begon te donkeren en binnen de kortste keren zouden de Ghouls allemaal wakker zijn.

Ze liepen verder zonder om te kijken, maar Shonah kon het gerucht van trippelende poten achter hen horen, voorlopig nog op een afstand. “We worden gevolgd,” zei de tovenaar verstikt na een

hele tijd. Shonah knikte, maar liet zich niet de baas worden door haar angst. Eén onverhoedse beweging kon hen fataal worden.

Hoe ver nog naar de gang? Ze liepen nu pas de eerste deur voorbij. Elke seconde kroop voorbij. De laatste zonnestralen die door de grote ramen naar binnen vielen, begonnen langzaam te sterven.

Shonah wenste dat ze de fakkel voordien niet was kwijtgespeeld. Wanneer was dat trouwens gebeurd? Ze had hem nog gehad toen ze uit de gang kwam. Misschien had ze hem laten vallen toen ze daarnet voor de rekken was gestopt.

Ze liepen een eind verder en daar lag de fakkel inderdaad. Er brandde nog steeds een kleine vlam aan en Shonah bukte zich snel om hem van de grond te pakken. Vuur schrok elk levend wezen af, met wat geluk ook een Ghoul. Met de kruisboog in de ene hand en de fakkel in de andere liep Shonah verder zonder op of om te zien.

De tovenaer was iets minder voorzichtig. Hij kon zich niet langer beheersen en keek langzaam over zijn schouder. Even schrok hij toen hij een leger van leerachtige wezens achter hen zag trippelen. Zijn blik kruiste die van een Ghoul en snel keek hij weer voor zich uit.

“Er zijn er meer!” fluisterde de tovenaer paniekerig tegen Shonah. “Ik weet het,” zei Shonah enkel, ten teken dat de tovenaer moest zwijgen. De tovenaer begreep het, maar huiverde toch. De golem schreed plomp naast hen verder. Zouden de wezens af geschrokken worden door het grote gedrocht? Het zag er eerder naar uit dat ze er door geïntrigeerd werden.

De tovenaer wilde iets zeggen, maar hield zich met de grootste moeite in. Waren de wezens immuun voor magie? De tovenaer had het gevoel van wel, want anders zou Shonah niet zo snel op de vlucht zijn geslagen.

Plots hield Shonah de pas in en botste de tovenaars bijna tegen haar op. Toen zag hij ook wat zij zag en verstarde hij. Aan de andere kant van de zaal, op en rond de boekenrekken, stonden honderden Ghouls hen te beklagen. Ze stonden net langs de laatste streep stervende zon, afwachting. “Kunnen we verder?” vroeg de tovenaars fluisterend. Shonah knikte bedachtzaam, maar niet met volle overtuiging. “Voorzichtig,” maande ze hem aan.

Ze liepen langzaam naar de muur toe en schuifden verder. Hoe ver was de deur nog? Ver? Shonah dacht van niet, maar zeker wist ze het niet. De kleine rode oogjes doorboorden haar en ze kon er mateloos veel sadisme in lezen. De wezens wisten dat ze in de val zaten.

Dan zag ze de deur. Nog vier meter. Als ze het rustig aanpakten, konden ze het halen. “Laat de golem in de gang achter,” fluisterde Shonah. De deur zou de eerste aanvallen wel tegenhouden, maar als de Ghouls er toch doorkwamen, dan kon de golem hen zo lang mogelijk ophouden.

De Ghouls stonden nu naast de deur. Shonah probeerde uit te maken wat de veiligste manier was om door de deur te gaan. “Jij gaat eerst, dan de golem, dan ik” fluisterde Shonah. Shonah stopte voor de deur en richtte haar kruisboog dreigend op de Ghouls. Achter haar glipte de tovenaars de gang in, traag gevolgd door de golem.

Blijkbaar had de golem de Ghouls op afstand gehouden want net dan beslisten de Ghouls om in actie te komen. Met één, twee sprongen vloog een Ghoul op Shonah af. In een reflex duwde Shonah de fakkel in het gezicht van het wezen en het viel krijsend op de grond.

Een ongelofelijk schrill geschreeuw weerklonk door de bibliotheek. Shonah sprong achterwaarts door de deur en schoot tegelijkertijd met haar kruisboog op de aanstormende meute.

“De deur!” schreeuwde ze. Met vol gewicht wierp ze zich op de deur om de gang af te sluiten. Te laat. Een aantal graaiende klauwen zaten er tussen. De tovenaar beval de golem. Het grote gedrocht sloeg de poten weg van de deur en smakte ze met een knal dicht. Shonah gooide een balk over de deur.

Onmiddellijk klonk een gebonk en gekrijs achter de deur alsof de hel was losgebroken. Shonah wachtte geen seconde te lang af. “De golem!” riep ze en de tovenaar gaf geschrokken het bevel aan de golem om de deur tegen te houden. Het hout begon al te kraken onder het geweld van de Ghouls.

“Vlug,” zei Shonah en ze trok de tovenaar achter zich aan. Ze begonnen onmiddellijk te lopen terwijl de golem voor de deur bleef staan. Angstig wierp Shonah een blik achter zich, maar ze zag dat de deur het wel leek te houden. “Waar gaat deze gang heen?” vroeg de tovenaar. “Ik weet het niet,” antwoordde Shonah en plots vroeg ze zich af of ze wel de juiste keuze had gemaakt door de gang in te gaan. Voor zover ze wist had ze hen juist in een nog groter gevaar gestort.

Ze liepen verder de gang in. Een eeuwigheid leek te verstrijken en nog kwam er geen einde aan de gang. Het was alsof ze dieper de grond ingingen, maar hoe diep wisten ze niet. Het was gruwelijk stil in de gang en er was niks anders te horen dan het geluid van hun stappen.

Na een tijd gebaarde de tovenaar dat hij niet verder kon lopen. “Ik heb rust nodig,” zei hij en Shonah knikte, zij het met een ongeruste blik achter zich. De tovenaar begreep wat ze dacht en maakte een tekening in het zand waar hij een toverwoord over

uitsprak. De tekening begon te spreken in een vreemde taal en de tovenaar antwoordde in dezelfde taal. Shonah keek even naar de tekening en begreep toen dat het een voorstelling van de golem was. Toen de tekening was uitgesproken, zei de tovenaar: “De deur heeft het gehouden en de golem staat nog op post. Voorlopig zijn we veilig.” Shonah haalde opgelucht adem en zette zich bij de tovenaar neer.

“Waarom zijn we hier?” vroeg Shonah. De tovenaar gebaarde dat hij te uitgeput was om te kunnen spreken, maar Shonah gunde hem geen rust. “Je golem zit vast aan de andere kant van deze gang. Ik ben alles dat je nog levend uit deze stad kan helpen. Ik denk dat ik nu wel graag zou weten waarvoor ik mijn nek riskeer.” De tovenaar leek een seconde lang niet te willen antwoorden. Dan beseftte hij dat Shonah gelijk had en dat hij haar nodig had. Misschien had hij haar zelfs nodig om zijn opdracht uit te voeren...

“Al goed,” zei de tovenaar en hij begon te vertellen. “Je weet dat zich in het noorden een barrière bevindt die de Wilde Hordes tegenhoudt?” Shonah knikte. De Wilde Hordes woonden in het Hoge Noorden. Niemand wist met hoeveel ze juist waren, maar het gerucht deed de ronde dat hun aantal oneindig was. Ze waren als de monsters die je hier soms ook tegenkwam, maar dan groter en vervaarlijker.

De enige reden waarom tot op heden niemand ooit echt schrik van de Wilde Hordes had gehad, was omdat er in het noorden een onzichtbare muur was die hen tegenhield. Volgens de verhalen was de barrière zo hoog dat er nog nooit iets over was geraakt. Bovendien zou de barrière ondoordringbaar zijn.

“Dat is niet de enige barrière,” ging de tovenaar verder, “in totaal zijn er negen verschillende barrières in de vorm van koepels waar de Wilde Hordes niet door kunnen. De meesten zijn in het

verleden echter al verdwenen en nu is alleen de negende en buitenste cirkel nog over.

Zoals je weet begint ook die te tanen en het zal niet lang meer duren eer de negende cirkel is verdwenen. Als dat gebeurt, dan hebben we geen verweer meer tegen de Wilde Hordes.

De tovenaars hebben lang gezocht naar een oplossing. Tientallen jaren hebben we onderzocht hoe we de cirkels konden herstellen. Uit boeken die we hebben gevonden, blijkt dat er zich ergens in deze stad een machine moet bevinden die dat mogelijk maakt. Het probleem is dat er nergens stond vermeld waar die machine zich bevindt en wat we juist moeten doen.

Daarom hadden we dit boek nodig. Dit boek beschrijft perfect wat er moet gebeuren.

We moeten naar het hart van de berg gaan. Boven in de top bevindt zich een kamer met allerlei machines. Slechts één zou een sleutel hebben en die moet worden omgedraaid.

Helaas is er intussen een probleem. Onze berekeningen wijzen uit dat het niet lang meer zal duren eer de laatste cirkel is verdwenen. We moeten er dan ook voor zorgen dat de cirkels hersteld zijn voor de laatste barrière is verdwenen. Zo niet zullen honderdduizenden Wilde Hordes onze landen overspoelen...”

Hoofdstuk 3

Ze begonnen terug te lopen en dat bleven ze nog een hele tijd doen tot ze alle besef van tijd hadden verloren. Tenslotte begon de gang terug omhoog te gaan, zelfs zo stijl dat ze af en toe naar adem moesten happen. “Hoe ver nog?” vroeg de tovenaar puffend terwijl ze verder omhoog klommen. Dat wist Shonah ook niet, dus zei ze niks. Haar benen deden pijn en de vermoeidheid begon op te spelen. Uiteindelijk liepen ze al een dag rond.

Net op het moment dat ze dacht dat er geen eind aan de gang zou komen, bereikten ze een deur. Shonah legde er haar oor tegen, maar ze hoorde weinig dat haar duidelijk kon maken wat er achter school. Shonah vroeg de tovenaar of hij een nieuwe golem kon maken, maar dat was niet mogelijk zolang de oude nog bestond.

“Zou het al licht zijn?” vroeg de tovenaar. “Er is maar één manier om dat te ontdekken,” antwoordde Shonah en voorzichtig nam ze de balk van de deur. De kruisboog voor haar uit houdend, loerde ze naar buiten. Ze stonden blijkbaar aan de rand van de berg, vlak bij het kerkhof, maar het was nog altijd aardedonker. Shonah twijfelde tussen terug naar binnen gaan of naar de berg gaan. Op zich was het nog maar een klein eindje naar de berg, maar dan zouden ze wel over het kerkhof moeten gaan.

De tovenaar zag ook dat het nog nacht was en keek verontrust naar de manen. Het zag er niet naar uit dat het snel terug licht zou worden. “Wat doen we?” fluisterde de tovenaar. Shonah sloot de deur weer en dacht na. Hoe langer ze hier bleven staan, hoe meer kans dat de Ghouls voorbij de golem geraakten of dat de Wilde Hordes door de negende cirkel zouden komen.

Ze keek naar haar kruisboog en zei: “De Ghouls kunnen niet betoverd worden, maar kent u spreuken die explosies of iets

dergelijks kunnen veroorzaken?” “Ja, maar zonder ingrediënten zijn ze lang niet zo sterk.” “Dat moet het maar doen,” zei Shonah en ze deed de deur weer open. “Zo zacht mogelijk...,” fluisterde ze en ze slopen naar buiten.

Het was nog steeds muisstil. Ze verborgen zich telkens achter een muur of een huis en speurden dan de omgeving af vooraleer verder te gaan. Voor zover ze konden zien, was alles rustig, maar dat kon elk moment veranderen. Shonah wist dat Ghouls uit het niks konden verschijnen en was dan ook op het ergste voorbereid. Bovendien moesten ze ook over het kerkhof, een idee dat haar allerminst aansprak.

Ze hadden bijna het kerkhof bereikt en hurkten achter een omgevallen kar. Shonah tuurde naar de grafzerken, maar voor zover ze kon zien was er geen enkele beweging te bespeuren. Ze hoorde ook geen geluid. Met wat geluk was - wat er zich ook onder de zerken verschool - bij het vallen van de avond naar boven gekomen en zwermden het nu door de stad.

Met de kruisboog in de aanslag kwam Shonah recht. De tovenaars volgde haar en ze begonnen voorzichtig over het pad van het kerkhof te lopen. De eerste ogenblikken gingen alles goed. Ze lieten de poort snel achter zich en even zag het er naar uit dat het met een sissertje zou aflopen.

Dan zag ze het plots: Ghouls. Hele troepen die vanonder de grafzerken naar hen loerde. Een aantal waren zelfs al bezig de grafstenen tergend traag weg te schuiven.

Shonah aarzelde. Zouden ze het wagen om het op een lopen te zetten? Dan zouden de Ghouls zeker op hen af komen. Maar als ze gewoon verder zouden stappen, zouden ze dat vast ook doen, getuige het incident in de bibliotheek. Toch aarzelde Shonah. De Ghouls zouden hen binnen de vijf seconden kunnen inhalen.

Ook de tovenaar had de Ghouls blijkbaar opgemerkt. “We moeten rennen,” fluisterde hij terwijl steeds meer Ghouls uit hun tombes kropen. Sommigen stonden al op het pad achter hen. Shonah keek naar de berg. Hoe ver zouden ze dan nog moeten lopen? Ze probeerde de afstand te schatten, maar kon het niet in het donker. En wat als ze de berg konden bereiken? Misschien zaten er zelfs nog meer Ghouls binnen.

Toen zag ze dat er ook al Ghouls voor hen begonnen te verschijnen. Shonah haalde diep adem en knikte dan naar de tovenaar. Hoe gering hun kansen ook waren, als ze de Ghouls toelieten hen in te sluiten zou het zeker met hen gedaan zijn.

Ze begonnen rustig door te lopen, dan iets sneller en tenslotte liepen ze. Shonah wierp even een blik achter zich en merkte dat de Ghouls hen achterna begonnen te komen. Toen verscheen ook een eerste Ghoul voor hen. Shonah richtte haar kruisboog en schoot hem neer.

Onmiddellijk barstte de hel los. De Ghouls stormden allemaal tegelijkertijd op hen af. Shonah wist niet hoe snel ze haar kruisboog moest herladen om een tweede en derde Ghoul van de weg af te schieten. Ook de tovenaar had zijn mouwen vrijgemaakt. Hij prevelde een spreuk en een licht begon te gloeien in zijn handen. Op het moment dat Shonah haar vierde Ghoul afschoot, vuurde de tovenaar ook zijn lichtflits af.

In tegenstelling tot wat de tovenaar had gezegd, was de spreuk krachtig genoeg om tientallen Ghouls omver te maaien. De tovenaar leek er ook door te worden verrast. Daaruit leidde Shonah af dat de lichtflits was versterkt door hetzelfde fenomeen dat eerder haar levensspreuk had versterkt.

Shonah merkte dat ze langzaam maar zeker omsingeld werden. De Ghouls achter hen begonnen hen in te halen. Ze werden enkel

opgehouden omdat ze telkens over hun soortgenoten moesten springen die Shonah en de tovenaars doodden.

Shonah en de tovenaars waren bijna aan het einde van de weg. Shonah zag dat het pad daar overspoeld was door Ghouls en liet de tovenaars snel een aantal lichtflitsen afvuren. Ze bereikten de Ghouls. Shonah sloeg de kruisboog op haar rug en trok dolk en zwaard. Shonah en de tovenaars botsten op de Ghouls in. De tovenaars had intussen een eigen zwaard getrokken en begon samen met Shonah op de Ghouls in te hakken.

De wezens waren razendsnel. Ze konden vliegen en als je er een miste, dan kon hij het volgende moment achter je verschijnen. Shonah deed haar best, maar haar zwaard miste meer dan ze raakte. Enkel wanneer een Ghoul haar direct aanviel kon ze hem aan haar degen rijgen. “Een lichtflits!” schreeuwde Shonah naar de tovenaars. De tovenaars was al begonnen met de spreuk te prevelen en het volgende moment werden de Ghouls voor hen weg gekegeld.

De poort van de berg lag nu vlak voor hen. Nog enkele stappen en ze waren er doorheen. Net op dat moment hoorde Shonah een schreeuw en zag ze dat de tovenaars gegrepen werd door een Ghoul. Ze hakte de arm van het wezen af en sloeg de tovenaars op haar rug. Met een enorme krachtinspanning sprong ze door de poort, de berg in.

Ze wist niet hoe het kon dat ze het zo snel zag, maar toch zag ze het: de katrollen voor het hek van de poort. Ze gooide haar zwaard er hard naartoe, maar miste. Shonah bleef verkramppt zitten en verwachtte elk moment verscheurd te worden door de Ghouls. Maar de Ghouls kwamen niet en toen ze naar de ingang van de grot keek, zag ze verbaasd dat de Ghouls er niet doorheen kwamen. Een seconde lang was Shonah verbijsterd. Toen begreep ze dat er een bescherming over de ingang van de berg lag die de Ghouls